

ஓர்வரன ஓர்வர வலேதை தளத்தில் கிண்டலடிப்பது வழமதைதான். ஆனாலும் மறே கத்தயை நாட்களில் சந்தர்ப்பம் கிடகைக்கும் பொழுதெல்லாம் ஆசிய நாட்டவர்கை கிண்டலடிப்பது கொஞ்சம் கபிடத்தான்.

யரே மனியின் ஸ்ரூட்கார்ட் விமான நிலையத்தில் மற்றைய விமான நிலையங்களில் உள்ளது போன்ற நவீன தொழில்நுட்பத்தில் கழிப்பிட அறகைகள் இருக்கின்றன. அந்த கழிப்பிட அறகைளின் வரிசையின் இறுதியில் ஆசிய நாட்டவருக்கென பிரத்தியகேமாக வடிவமைக்கப்பட்ட கழிப்பிட அறை ஒன்றும் இருக்கிறது.

“ஸ்ரூட்கார்ட் எயார்போட்டுக்குப் போனால், நீ கடசை ரொயிலற்றுக்குத்தானே போவாய்?” என்று வலேயைடத்தில் என்னசை சீண்டிப்பார்ப்பது அவர்களுக்கு அன்று இனிமையாக இருந்தது. ‘கூந்தி இருப்பதே மலம் கழிப்பதற்கான சிறந்த முறை’ என்ற ஆய்வுத் தகவலை தேடி எடுத்து வந்து அவர்களுக்கு காட்டியதற்குப் பிறகு அவர்கள் ஸ்ரூட்கார்ட் எயார்போட்டை மறந்தே போய் விட்டார்கள்.

சமீபத்தில் வந்த ஒரு பத்திரிகைச் செய்தியை சனென்ற கிழமை எனது பார்வைக்குத் தந்து “கூழந்தைப் பருவத்தில் தான் மனிதனின் எதிர்கால ஆரோக்கியம் நிச்சயிக் கப்படுகிறது. கூழந்தையாக இருக்கும் போது, விரைவாகக் கற்கும் திறன் அதனிடம் இருக்கிறது. ஒரு கூழந்தை வளர்வதற்குப் பற்றோரின் பங்கு மிக முக்கியமானது. இதனை எல்லாம் யோசிக்காமல் மதங்களின் பெயரால் ஏன்தான் கூழந்தைகளின் வாழ்க்கையை வீணடிக்கிறார்கள்? இவர்களை எல்லாம் கூழந்தைப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ்க்கைது செய்ய வேண்டும்” என்று காதுக்குள் கத்திவிட்டுப் போனார்கள்.

நாய்க்கு எங்கே அடித்தாலும் அது காலதைதான் தடுக்கும். இவர்களுக்கு என்னகை கிண்டலடிக் க ஏதோ ஒன்று கிடதைது விட்டது என்பது புரிந்தது. “பாரம்பரியம் என்று எல்லா மதத்தவர்களும் தவேயையில்லாத சில விடயங்களை தலையில் தடுக்கிக் கொண்டதான் அலகைகிறார்கள்” என்று சொல்ல எத்தனித்தனே. ஆனாலும் „முதலில் செய்தியை வாசி“ என்று உள்ளுணர்வு சொல்ல பத்திரிகையைக் கையில்லே எடுத்துத் தனே.

நட்போள நாடா ஏறக்கக் குறைய யரே மன் நாட்பின் பாதி நிலப்பரப்பைக் கொண்டது. இங்கதோன் உலகின் மிகப் பெரிய மலையான இமயமலையின் பெரும் பகுதி இருக்கிறது.

நட்போளத்தில் காட்டமண்டா நகரத்தில் தலயே பவானி (Taleju Bhawani) என்ற ஆலயம் உள்ளது. இது 1564இல் மகநேத்ரி மாலா என்ற அரசனின் ஆட்சியில் அரச குடும்ப வழிபாட்டுக் காக கட்டப்பட்டிருக்கிறது. வருடத்திற்கு ஒருமுறைதான் வளியார் தரிசனத்துக்காக இந்த ஆலயம் திறக்கும். இந்த ஆலயத்ததற்கு அவதார கடவுளாக குமாரிதவேி என்று சிறுமி ஒருவரை தரிசுசெய்து வழிபடும் பாரம்பரிய முறை ஒன்று அங்கே இருக்கிறது.

பற்கள், கரல், விழியின் நிறம், தொடகைளின் அழகு... என்று 32 அங்க இலட்சணங்களும் ஒருங்கே பெற்ற ஒரு குறிப்பிட்ட நட்சத்திரத்தில் பிறந்த சிறுமியே குமாரிதவேியாக தரிசுசெய்யப்படுவார். இந்தச் சிறுமியான குமாரிதவேி, குமரியாகும் நேரத்தில் அவதார தயைவம் எனும் தகுதியை இழந்து விடுவார். கடமையான நடையினால் பாதிக்கப்பட்டால், அல்லது காயங்கள் ஏற்பட்டு அதிக இரத்தம் வளியறும் நிலை வந்தால் மட்டும் குமரியாகும் முன்னரே குமாரிதவேி கடவுள் என்ற நிலையில் இருந்து நீக்கப்படுவார். அதுவரை அவளை அவளது பெற்றோர்களே நெருங்க முடியாது.

குமாரிதவேி வணங்குதலுக்கு உரிய கடவுளானாலும், அவருக்கு கல்வி கற்பிக்க ஒரு ஆசிரியர் நியமிக்கப்படுவார். நான்கும் மின்றுமே எவ்வளவு என்று ஆசிரியர்களே விசேஷம் போது குமாரி பதினேழு என்று பதில் சொன்னால் அதற்கு ஆசிரியர் சரியென்றுதான் தலையாட்ட வேண்டும். விடை பிழையானது என்று சொன்னாலோ அல்லது இதுதான் சரியானது என்று திருத்திச் சொன்னாலோ அது தயைவக் குற்றமாகி விடும். இப்படி ஆசிரியரே பணிந்து போகும் நிலை இருந்தாலும் பெற்றோர்களின் இணைந்து வாழ் குமாரிதவேியால் அவள் பிப்படையுமே காலம் வரை முடியாது. அதனேரே வளியாருடனான தொடர்புகளும் கிடையாது. குமாரிதவேியின் கால்கள் கட்டிலத்தில் படுவதற்கு அனுமதி இல்லை. வருடத்தில் நடக்கும் 13 புனித நாட்களில் மட்டும் குமாரிதவேியின் தரிசனம் மக்களுக்கு கிடக்கும். அதோடு சம்பெடம்பரில் நடக்கும் ஒன்பது நாள் விழாவில் (நான் நினைக்கிறேன் ஒருவளை அது நவராத்திரி விழாவாக இருக்கலாம் என்று) நகைகள் அணிந்து தரையில் பவனி வருவாள்.

இந்த வருடம் சம்பெடம்பரில் ரிஸ்ணா சக்யா (Trishna Shakya) என்ற 3 வயதுக்குழந்தை குமாரிதவேியாகத் தரிசுசெய்யப்பட்டிருக்கிறாள்.

“தமது குழந்தையின் வாழ்வை வளப்படுத்துவதுதான் பெற்றோரின் கடமையாக இருக்க வேண்டும்” என்று இந்தத் தடவை எனது வலையிடத்தில் அவர்கள் என்னைக்கேட்ட பொழுது என்னால் அவர்களுக்குப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

- 0000000000000000

3.10.2017